

Početak. Gdje je ustvari početak i što ili bolje reći čega početak? Moj početak desio se u zrelim godinama, sa 44 godine i duboko se usadio u meni, ali ovaj put je PUT s kojeg više nema skretanja, na njega me usmjerio sam dragi Bog.

Od sada sebe doživljam kao slučajnog prolaznika koji je godinama pokušavao i tražio smisao života pokušavajući imitirati ljude oko sebe, ali istovremeno pokušavao prilaziti i pomagati ljudima oko sebe.

Rodio sam se u varaždinskoj bolnici 18.04.1968. Živio sam u obitelji u kojoj se majka dosta rano udala sa nepunih 18 godina, a radila je kao domaćica i kasnije kao čistačica. Otac je bio soboslikar. Živjeli smo u zajedničkom domaćinstvu s bakom, djedom i stricem koji je u meni u vrlo ranoj fazi probudio osjećaje i nagone kako pomagati, kako slušati, kako sažaljevati, ali i kako bezgranično voljeti svim srcem. Upravo riječi „voljeti svim srcem“ cijeloga života bile su u meni, sve dok ih dragi Bog nije blagoslovio i dao im puno značenje. Je li me dragi Bog izabrao kad sam u ranom djetinjstvu naišao na jednog od trojice distrofičara u mojoj obitelji kako nepomično leži, a da si sa usana i nosa ne može muhe otjerati? Sjedio sam kraj njega satima, pričao mu viceve i tjerao muhe sa njegova napaćena lica. Druge tete se gotovo ni ne sjećam, ona je umrla ranije nego sam počeo pamtiti. Treći je stric živio kod nas u obitelji i zbog njega sam htio postati liječnik kako bih mu pomogao da prevlada svoju bolest. Moje djetinjstvo i nije

bilo baš bajno, ali bilo je više lijepih (barem ja rađe pamtim te trenutke) nego ružnih trenutaka.

Otac mi se teško nosio s bolestima u svojoj obitelji i brige oko roditelja i nas, mene i moje sestre, koja je bila veoma vezana uz našeg oca, tako da je „često tražio spas u čaši, ali nije mog'o da ga nađe“. Kasnije je radeći u jednoj tvornici dobio rak pluća, a meni je doktor jednom rekao da mu je preostalo 1-1,5 godine života. Živio je skoro 3 godine i umro sa 56 godina. Kroz njegovu bolest, pritisnut sa svih strana, počeo sam koristiti njegovu tehniku koja me je također dovela u prvu depresivnu fazu tako da sam jedne noći probudio mog tasta i zamolio ga da me odvede u bolnicu u potpunosti svjestan situacije kako bih zaštitio svoju obitelj.

19.08.1990. godine meni i mojoj supruzi „dogodilo“ se dijete, kćer Tea i makar mladi sa nepune 22 godine odlučili smo je zadržati. Bila je u pravom smislu riječi, prvi anđeo u našoj obitelji.

Nakon faze u JNA u Pančevu o Beogradu gdje je naveliko počelo šikaniranje nas Hrvata bio sam mobiliziran u Hrvatsku Vojsku. Uslijedio je otkaz u tvornici u kojoj sam radio, a moja supruga morala je novac zarađivati konobarenjem makar ima završenu kem.-preh. školu, a fakultet je prekinula zbog rođenja djeteta. Mobilizacija, otkazi, samostalan život u kući koju je supruga naslijedila od bake, besparica i golo preživljavanje natjerala nas je da posao potražim u Njemačkoj, pošto supruga ima tamo rodbinu. Nakon dva neuspjela pokušaja zapošljavanja, počinjem raditi kao skladištar u jednoj firmi s kojom i dan-danas surađujem i imamo zajedničku firmu koja se bavi proizvodnjom dekorativnih predmeta. Tu počinju nove borbe, nova dvoumljenja: povesti obitelj sa sobom ili se vratiti; jednom riječju jedan neprirodan način života koji me sve češće i češće gura u ralje alkohola koji sve češće zauzima mjesto zdravom razumu.

Ti stalni odlasci i dolasci, neslaganja s načinom života sve su me češće dovodila u situaciju kad su ruke iz čista mira išle skupa, a molitva, odnosno vapaj nesretnog čovjeka bila sve jača i jača. To je trajalo punih 8 godina, sve do kada mi se nije rodilo drugo dijete, sin Martin. Bilo je to 14.01.1998. i tada sam u velikoj sreći jednostavno shvatio da se moram vratiti kući, ali ovaj put zauvijek. U razgovoru sa svojim poslodavcima koji su me pokušali zadržati svim sredstvima, a ponajviše novcem te pogotovo kada su shvatili da meni novac nije sve u životu, oni su predložili da počnemo zajedničku suradnju (otvaranjem firme u RH) kako bi ja više vremena provodio sa svojom obitelji. U toj cijeloj priči, punoj prevrata, novih i novonastalih problema, starih neriješenih problema izgubio sam i najboljeg prijatelja kojem sam prethodno ponudio posao u istoj firmi. Bilo je to bolno iskustvo u kojem se čovjek ili predaje ili mora dalje.

Pritisci i očekivanja bili su svake godine sve jači kao i s druge strane nesrazmjernog uloženog i dobivenog. Vječiti nemir napravio bi svoje. Skoro nikada nisam mogao nikoga odbiti, uvijek sam prije mislio na druge nego na samog sebe.

Inozemni partner je rastao svake godine i njegove planove bilo jenemoguće pratiti. Na čelu firme u Njemačkoj bio je čovjek kojem su oldtajmeri, kuće i sve ostalo materijano bilo na prvom mjestu i gotovo nikad ne bi imao vremena za probleme obična čovjeka. Njegov moto bio je „uspjeh pod svaku cijenu“. Tu cijenu plaćali bi mali ljudi koji su se teško snalazili u tom kaosu. Osobno mi je bilo veoma teško, ali to je bio jedini način da svojoj obitelji osiguram kakvu-takvu sigurnost. Njegova majka odgojila je njega i sestru bez oca jer su imali prometnu nesreću kod Dubrovnika nakon koje je otac umro. Moja šefica, kako sam je zvao, bila je u duši dobra osoba, no nažalost zbog velikih planova od strane sina, često ga je bila prisiljena podržavati. Kroz firmu je procirkuliralo više od 150-200 ljudi koji bi već nakon par dana ili tjedana redovito odlazili. Nikad nisam znao tko će me dočekati i s kim ću raditi. Zbog obaveza u Hrvatskoj i velikih očekivanja u Njemačkoj, godinama opterećen, prilično sam se „potrošio“ i postao svjestan da

bez obzira na rizik, način na koji sam do sada živio više nije moguć. Osobno sam ih obavijestio o svojoj odluci da moj dolazak više nije moguć i ukoliko smatraju da je daljni rad u Hrvatskoj vezan uz rad u Njemačkoj da moramo riješiti situaciju, a oni neka odluče koja forma ih zadovoljava. Nikako se nisu mogli pomiriti s tom činjenicom i uvijek bi mi radili pritisak na principu „biti ili ne biti“, tako da sam nekoliko puta opet odlazio na rad u Njemačku. Svaki put proživljavao bih iste ili slične situacije, a cilj bi uvijek bio novac pod svaku cijenu. Ljudi oko mene bili bi uvijek iznova iznenađeni kaosom i odnosom prema ljudima, a s takvim nemotiviranim ljudima zaista je bilo teško raditi. Unatrag dvije godine uzalud sam pokušavao izazvati neki ozbiljniji sastanak, a da bude duži od 30 min koliko sam maksimalno dobivao kod njih jer su stalno imali važnijih poslova.

U posljednje vrijeme osjećao sam sve češću potrebu za Crkvom koja je se lagano pretvarala u jedino utočište gdje bi se vjera miješala s nadom, davno zaboravljenim ljudskim vrijednostima i gdje bi moje srce našlo tako željeni mir. Bilo je dana kad bih jednostavno sjeo u auto i otišao u obližnje svetište i tu bih se molio. Nakon svakog novog posrtanja u obliku alkohola bio bih sve kritičniji prema sebi i taj osjećaj gađenja prema samom sebi bio bi sve izraženiji.

Posljednje godine sve češće sam razmišljao o tome da zatvorim firmu i pokušam se zaposliti negdje gdje je moguće raditi kao čovjek, uvjeravajući samog sebe kako je rad s takvim čovjekom kakav je moj nadpostavljeni, uzrok mom vječitom nemiru. Tražeći izlaz, podosta vremena proveo sam u izradi paviljona „Zagorske klijeti s brajdom“ koji je namijenjen za sajmove, izlagače vina, Dane grada i slične priredbe. U suvenirnom dijelu sam pokušao naći mjesto na tržištu, u čemu sam djelomično i uspio.

Ovog ljeta moj sin je završavao 8.razred, a ujedno je bio i intenzivno pripreman za Svetu

Krizmu. U tom periodu gotovo da više nisam „preskakao“ nedjeljne mise i odlazak u Crkvu bio je za mene već normalan. Želio sam biti kraj sina kod svakog crkvenog događanja. Sada imam osjećaj da sam već tada bio pripreman za događaje koji će uslijediti. Na nedjeljne mise odlazio bih sam ili sa sinom, s obzirom na to da moja supruga dolazi iz miješanog braka i iz obitelji u kojoj se vjera nikada nije iskreno živjela. Na sastanke u crkvu odlazila bi samo kad bi morala. Bez obzira na njeno opredjeljenje, uvijek je bila vrlo brižna kao majka i supruga.

Sjećam se kada sam samostalno prišao restauraciji križa (raspela) koji se nalazi tik do moje kuće. Ona me podržala bez obzira na čudne poglede ljudi oko mene.

Tog 12.5. moj sin je primio sakrament sv.Potvrde. Supruga je bila maksimalno angažirana oko proslave koju smo imali zajednički s kumovima od ranije u čijem kumstvu je učestvovala moja kćer, dok sam ja sve više uživao u „crkvenim obavezama“. Sin je na poklon dobio jedan križić koji se nosi oko vrata i knjigu Josemarie Escriva: Put. To sam kasnije „otkupio“ za 20 kn, stavio lančić oko vrata, a knjigu sam sve češće čitao na jedini način kako se i mogla čitati ta knjiga – sa dubokim promišljanjem i sve jasnijom željom da i ja krenem tim putem.

Na Danima Grada Ivanca za svoj paviljon dobio sam mnoge pohvale za originalnost. Na vrhuncu mojeg zadovoljstva u nedjelju (1.7.) došao je poziv da bi trebao doći u Frankfurt na popravak novogodišnje dekoracije za jedan trgovački centar. To je u meni izazvalo strašan nemir pa sam, nažalost, u toj zbrci emocija, želja i nadanja prišao „provjerenoj metodi rješavanja stresa“. Nakon 3 dana „slavlja“ probudio sam se u podrumu ležeći na ležaljki za sunčanje. Makar mamuran i bezvoljan imao sam osjećaj da su ispred mene dani u kojima će se mnogo toga konačno raščistiti i ja bih ponovno kroz Božju milost dobivao neko osjećaj da „to sve tako mora biti i tako je do sada moralo biti“. Iz dana u dan čitao sam Put, molio i vjerovao da

ću konačno dočekati poslovni sastanak i tu započeti svoj novi put, makar gledajući stvar iz ove perspektive, shvaćam da sam već odavno bio na putu. Tjedan prije puta bio je nervozniji nego inače, makar sam ovaj puta bio mirnije nego prije kad bih odlazio. U meni su ionako već bile donesene određene odluke i jedva sam čekao da odem i da to konačno počne. Dva dana prije puta „slučajno“ susreo sam čovjeka kojeg sam htio nazvati cijeli tjedan i rekao mu svoje planove i tek na njegove riječi: „Pa ti znaš što ti je činiti“, dobio sam potvrdu onog što sam osjećao iznutra.

Tog petka nakon razgovora otišao sam u Svetište Majke Božje Bistričke. Osjećao sam veliki nemir i nisam se mogao ni pravilno ispovijediti. U suvenirnici sam s prodavačicom tražio u molitvenicima tekst u kojem piše kako se ispovijediti. Nakon što nismo mogli naći, oboje smo se u čudu pogledali nakon čega sam se ja zahvalio i rekao da je sve u redu. Ušao sam u crkvu, a pokraj svete vode stajao je svećenik te sam ga upitao mogu li se ispovijediti. On je bez oklijevanja ušao u ispovijedaonicu, a ja za njim. To je bilo sve osim ispovijedi po pravilu. Naime, meni je jezik u pojedinim dijelovima blokirao, a iz mene su izlazile samo riječi izvinjenja, nakon čega je svećenik rekao da se slobodno ispovijedim i svojim riječima kako sam i učinio. Po izlasku iz ispovijedaonice kao da mi je neko rekao: „konačno prava ispovijed“. Nakon napada plača koji je trajao više od 10 min, tijelom mi je prošao blagoslovljeni mir kojeg svi tako tražimo. Tu subotu pred put obično bih se „utopio u čaši“, ali ova je bila drugačija. Ovaj puta sam ja uvjeravao svoju obitelj kako je sve u redu, da je bolje ovako i da se ne trebaju za mene brinuti. Obično bih pobjegao da izbjegnem scene opraštanja, međutim ovaj put sam i kasnije krenuo, samo da ujutro popijem kavu sa suprugom i oprostim se s djecom. U meni je carovala neka mirnoća i odlučnost i tu subotu prije odlaska na večernjoj misi, osjetio sam da više ništa neće biti isto.

Sa svojim suradnikom, 22-godišnjim momkom iz okolice, krenuli smo u nedjelju. Put je bio nešto posebno. Uz zvuke Đorđe Balaševića doslovno sam letio. Nije me sputala ni kazna Austrijske policije od 120 Eura koju sam dobio nakon što sam prekasno isplanirao kupovanje vinjete. Nekad bi me takav događaj izbacio iz takta, ali ovaj puta sam se smijao i sve pretvorio u pozitivu. Cijelim putem pričao sam svom djelatniku, između ostaloga i kako on mora konačno pomoći svojoj majci koja je tog dana sa puno naših sumješтана bila u Svetištu majke Božje. Govorio sam mu kako je došlo vrijeme da prestane razbijati aute, da mu je dosta operacija i da

u konačnici mora stati na loptu. U trenutcima kad je spavao ja bih se ulovio kako podsvjesno razgovaram s dragim Bogom, a sve u stilu: „ako Ti tako hoćeš“, „neka bude po Tvome“, „neka je Tvoja volja“, sa jasnom porukom: „O, moj Bože, odsad vodiš me samo ti.“

Dolaskom u Hotel Rödelheimer Hof u kasnim popodnevnim satima, ostalo nam je tek toliko vremena da prije finala EP u nogometu, nešto pojedemo. U međuvremenu, sastali smo se s 3 djelatnika iz naše firme, dogovorili početak radova za sljedeće jutro u 8h i da se prije toga vidimo na doručku. Sve češće bih sam sebe hvatao kako se molim, a često bih odlazio u kupaonicu gdje bi me povremeno sustigao plač nakon kojeg bi obavezno dolazio blagi mir. Tog jutra na doručku susreo sam domaćicu, Talijanku ne višu od 1,30m, ali sa zaraznim osmijehom i velikog srca te sam se odmah upitao: „O, Bože, kud si stavio tako veliko srce u tako malo biće?“ Nakon dolaska na radno mjesto i kompletnog pregleda, postao sam svjestan da je za našu firmu u kojoj je radilo 4-6 osoba vez tehničkog znanja ovaj posao preveliki zalogaj. Kasnije sam saznao da je taj posao svojevremeno radilo 40 osoba punih 20 dana, tako da mi je sve postalo jasno, a nešto mi je govorilo da to ni nikada neće biti postavljano. To sam i rekao djevojci koja je bila zadužena za nas, a ona je inače sa sobom pvela 2 crna psa koja ćemo kasnije još spominjati u priči.

Tog ponedjeljka 2.7.2012., nakon što sam prvobitno odbio ići na večeru, osjećao sam potrebu da budem s tim ljudima jer oni su najmanje krivi za sve. Na poslu sam bio nosioc atmosfere, nikad se nisam bolje osjećao, kao da točno znam što radim. Po dolasku u hotel, obavezno bi u kupaoni padao na koljena i izvjesno vrijeme molio, a moja molitva ponekad bi bila prekidana i suzama. To nije bila klasična molitva, nego sam se molio svojim riječima tražeći milost Svevišnjega. Te večeri prije izlaska sa svojim djelatnicima, osjećao sam da moram nazvati centralu u firmi i zatražiti hitan sastanak, a sve s obzirom na informacije koje imam. Dobio sam šeficu i rekao da bi se trebali hitno sastati i vidimo što nam je činiti. Ona mi je odgovorila kako će nas sutra posjetiti naš šef, njen sin, sa poslovnim partnerima iz Kine i kako ćemo sastanak morati odgoditi za petak ili subotu. Uz osjećaj vođenja i apsolutne sigurnosti te večeri bio sam izvrsno raspoložen i držao sam pravi domaćinski ugođaj za stolom. Nasuprot našeg stola stajao je čovjek, crn, kratko ošišan, sportske građe i cijelo je vrijeme gledao u nešto što nisam uspio vidjeti. Tog trenutka u moju podsvijest došla je informacija: „Sada vidiš Boga.“ Bio sam vrlo nesiguran i zbunjen, ali sam se i dalje nastavio zabavljati, a tu sugestiju pokušao sam potisnuti u

drugi plan. Više puta sam pogledavao u pravcu tog čovjeka tražeći neki znak koji nisam dobio od njega samoga već od čovjeka koji je sjedio nasuprot našeg stola i nakon njegova odlaska i pitanja u meni: „Je li to stvarno bio Bog?“, on e nasmijao i kimnuo. U trenutku sam pomislio kako bih trebao poći za njim, ali sam opet čuo glas koji mi je rekao: „Tu ti je mjesto zasad.“ Kad smo se vratili u sobu, nisam želio uznemiriti svog djelatnika, makar je on već nešto i primijetio. Moje raspoloženje mu je bilo prilično čudno s obzirom na ozbiljnost situacije. Te večeri sam u kupaonici plakao i plakao i molio se skoro do ponoći. Nakon što sam zaspao, probudio sam se oko 2 ujutro i analizirao što mi se dogodilo. Već sam pomislio kako bi bilo najbolje da autobusom odem kući i da vidim što je sa mnom. Nakon takvih ideja obično bih sklopio ruke i rekao nešto u stilu: „A, čemu sada strah, ionako nemam što izgubiti jer nisam sam. Srce će pobijediti.“

U utorak 3.7., ustao sam nešto poslije 5h i imao sam se potrebu prošetati prije doručka. Cijelo vrijeme sam vrtio film od prethodnog dana, bio sam pun pitanja koje nažalost nisam imao kome postaviti ali sam išao hrabro naprijed kao da mi je netko govorio da će odgovori već doći i da trebam biti strpljiv. Nakon doručka, ponovnog susreta i razgovora s domaćicom osjećao sam se puno bolje. Tog dana na ispomoć na posao su došle još dvije žene. Naš susret bio je veoma srdačan s obzirom na to da smo se nakratko susretali tek nekoliko puta, ali u njihovim pogledima i našim međuodnosima osjećao sam se još sigurnije. Atmosfera je bila solidna, nažalost ne tako dobra kao prvog dana. Svi su bili nervozni jer je trebao doći veliki šef. Ja sam kod popravaka zvana koja su se trebala vješati sve više osjećao prisutnost žena koje su taj dan došle, a one su s vremena na vrijeme svojim potpitanjima sugerirale što mi je činiti. Neobično, ali neke sam situacije čak mogao i naslutiti. Otišao sam s jednom djelatnicom u trgovinu po gablec i sredstva za čišćenje sanitarnog čvora i tamo sam sreo čovjeka koji mi je našao košulju odgovarajuće veličine te sam od njega dobio pogled kao i kod Talijanke i žena koje su došle na ispomoć. Pogled, koji kao da je govorio: „Ne brini se, nisi sam.“ Tek što sam digao pogled sljedeći bračni par uputio me na traženo istim pogledom. U tom trenutku, na neki način, počeo sam uživati u ulozi koju mi je dragi Bog namijenio jer sam postao siguran da nisam sam. To u onom trenutku prevladava sve ono što sam dosad osjećao, ta sigurnost mogla se osjetiti u cijelom mom biću.

U skladištu gdje smo radili nervoza je postajala sve veća pogotovo kod jednog dijela osoblja. Ja sam potpuno mirno dočekao posjet šefa sa strategijom da ako on nema vremena, da zatražim termin kako bismo razgovarali o poslu, a zapravo je moja želja bila da mu nakon toliko godina otvoreno prikažem nezadovoljstvo i kaos koji vladaju u njemu i oko njega te kako zbog svoje bahatosti i grabežljivosti pati previše ljudi oko njega. Kod njegova ulaska „nešto“ povuče moju desnu ruku po prašnjavom podu samo kako mu ju ne bih trebao pružiti. Kad je došao do mene i htio se rukovati, pogledao je u ruku i potapšao me po ramenu. Uz kratki razgovor i njegovu zaokupljenost Kinezima, konstatirali smo da ćemo se sresti krajem tjedna. Tu sam se uvjerio kako on taj projekt vidio jedino slikom; nervozno je šetao i razgledavao prostorije i stvari kojih je bilo u izobilju te se još jedanput zadržao kod mene i pitao koliko bih eventualno ljudi mogao dovesti u Njemačku na što sam mu ja odgovorio da ćemo o tome na sastanku. Kinezi, on i psi koji su mladu Kineskinju doveli u paniku i već vidna nervoza bili su dovoljni pokazatelj da sam davao tu ima svoje prste.

Nakon njihova odlaska osjetio sam potrebu da ljude malo razveselim te sam pošao u dućan da kupim koje piće za raspoloženje. Čim sam krenuo zaustavile su me žene koje su taj dan došle na posao uz obrazloženje da nije još došlo vrijeme, da će biti vremena za slavlja. Poslušao sam ih i nastavio s radom. Na zvonima koja smo popravljali bile su kartice na kojima smo trebali upisivati što je na njima rađeno i upisati svoje ime. U tom trenutku meni je došlo da napišem „Dragi Bog“. Kad smo vješali zvona, na karticama gdje su se ispisivala imena žena, bilo je napisano „Anđeli“. Dovoljan nam je bio samo pogled i razumjeli smo se. Jedna od njih mi je prišla baš u trenutku kad sam osjetio potrebu da odem u crkvu i da se molim. Taj poriv bio je u meni toliko jak i nakon njenog pitanja: “ Zar ne bi trebao malo odmoriti?“, bilo mi je sve jasno. Voditeljicu, koja je bila nervozna zbog pasa i šefa te je nekoliko puta bila na rubu plača, tješio sam par puta. Nije imala ništa protiv mog ranijeg odlaska, samo mi je napomenula da u 20h imamo večeru u restoranu koji je u sklopu hotela. Sama se ponudila da me odvede.

U hotelu sam najprije sreo „moju Talijanku“ i pogledi su govorili više od riječi. Kao da je znala kroz što prolazim. Nakon dolaska u sobu, legao sam na pod s rukama kao da sam na križu. Tijelo mi je preuzeo neki blagi osjećaj, a dlanovi kao da su mi gorjeli. Ustao sam, istuširao se i žurno sam htio doći do crkve. Išao sam ubrzanim korakom, nikad svjesniji, odlučniji i hrabriji. „Letio sam.“ Tih dana bio sam strašno žedan. Pio sam veoma puno vode. Tako je bilo i sada. Kad sam vidio toranj crkve, ušao sam u trgovinu i kupio vodu i maramice. S obzirom na da sam u torbici imao malo mjesta, uzeo sam dva paketa maramica, a ostatak sam poklonio jednoj gospođi. Interesantno je da se katolička crkva nalazila u Turskoj četvrti, no to je čest običaj u velikim njemačkim gradovima. Došao sam pred crkvu i pokušao otvoriti vrata, međutim bila su zaključana. Hodao sam oko crkve tražeći rješenje, ali sve je bilo zatvoreno. Pitao sam neke od prolaznika je li to jedina crkva, no oni nisu bili baš previše raspoloženi da mi pomognu. Nakon što sam uvidio da od mog ulaska u crkvu neće biti ništa, ugledao sam jedan prozor sa strane, sjeo na njega i počeo moliti. To ponovno nije bila neka klasična molitva, sve je bilo u stilu: „Bože, što mi je činiti?“, „Bože, hvala ti što postojiš“, nakon čega bi izmolio Oče naš i Zdravo Marijo. U jednom trenutku, na zaprepaštenje prolaznika, kleknuo sam na stepenice ispred crkve i počeo se moliti.

Više nisam primjećivao ništa oko sebe. Tih skoro pola sata zahvaljivao sam se Bogu na svemu, a Bog je u obliku crnog kosa samo pjevao sa susjedne zgrade. Nakon što sam se digao prolaznici su me u čudu promatrali, a ja sam ponovno dobio potvrdu: „Ja sam s tobom.“ Bio sam veoma sretan, zbunjen i samo sam hodao. Tad su mi počela dolaziti pitanja: „Što s time?“, „Kome se povjeriti?“...I u tom trenutku shvatio sam da bi to jedino mogao razumjeti prijatelj s kojim sam razgovarao prije puta. Poslao sam mu poruku: „Bok, a se to događa?“, on odgovara: „Gdje si?“, a ja odgovaram: „U Frankfurtu“. Nakon toga pitao me: „A si živ?“, a ja sam odgovorio: „Nikad življi.“ On mi je još napisao: „Bog s tobom“, a ja njemu: „Navijeke.“ Imao sam ga još puno toga za pitati, ali me put naveo u telefonsku govornicu. Nazvao sam kući i javio mi se sin. Oba dvojica smo bili dobre volje i razgovarali smo ko nikad.

I dalje sam šetao. Stigao sam ponovno do crkve, pogledao na sat i shvatio da neću stići u dogovoreno vrijeme na večeru. Šefica mi je poslala poruku kako sam na što sam joj ja odgovorio: „Super.“ U tom trenutku ispred crkve se pojavio taxi, a ja sam pomislio kako me 10-15 Eura ne će spasiti, a nisam daleko od hotela pa neka me poveze. Čim sam otvorio vrata i sjeo, shvatio sam da to nije bilo kakav taxi. Taksista je bio čovjek od 50-55 godina koji je stalno pričao. Pitao me za naziv hotela, a ja sam odgovorio da sam zaboravio, ali ako treba da znam put. Na to mi je on rekao kako je opasno biti negdje, a ne znati ime hotela i tako sam kroz vožnju shvatio da me vozi po svojoj volji. Ja sam se tome prepustio, ali sam znao jedno: da ću već naći put kojim trebam ići. Prolazili smo kraj Frankfurtskog sajma, ja sam mu pokazivao kugle koje smo trebali popravljati, a on je stalno pričao o ljudima s kojima je radio i nekim općenitim stvarima. Stao je ispred hotela (mislim da se zove Astoria, nedaleko od Hotela Marriott) i pitao me: „Je li ovo Vaš hotel?“, a ja sam bez razmišljanja odgovorio: „Da“, dao taksisti sav novac i ostavio sebi zadnjih 100 Eura. Ušao sam u hotel.

Na recepciji je sjedio čovjek koji mi je na moje pitanje jesu li tu moji prijatelji odgovorio kako tu nema nikakve grupe, osim jedne iz Zimbabvea. Na njegovo pitanje jesam li na pravom mjestu, spremno sam odgovorio sa jesam i pitao mogu li pričekati u restoranu. On mi je to odobrio i u tom trenutku pojavila se još jedna muška osoba koja je s vremena na vrijeme pogledavala prema meni uz blagi smješak i nakon. Znao sam jedino da nisam sam. Sjedio sam tako skoro pola sata. Molio sam...čekao... U tom trenutku došla mi je poruka od mog djelatnika: „Majstore, dolazite li na večeru?“ Automatski sam odgovorio: „Ako Dragi Bog da.“ U jednom trenutku sam legao i zaklopio oči, bio sam umoran, ali svjestan da tu moram biti. Ustao sam, sklopio ruke i nisam mogao odvojiti sve događaje tog dana. Bio sam zbunjen, ali sam sjedio i molio i nakon nekih 40-tak minuta u prostoriji u kojoj nije bilo nikoga osim mene, dva puta su se upalila i ugasila svjetla, a zavjese su se lagano zanjihale. Pomislio sam: „O moj Bože, pa ti si tu sa mnom, o hvala Ti Bože što me nisi ostavio.“

“Nedugo za tim došao je recepcionar i rekao mi: „Možete biti ovdje još 5 minuta, nakon toga molim vas da pričekate vani.“ Pozdravio sam se s recepcionarom i nakon 5 minuta našao sam se ispred hotela.

Čekao sam nekih 10-tak minuta i ništa se nije dogodilo. Zapitao sam: „Molim te, Bože, kud sad? Kud sad?“ Nakon nekoliko minuta ugledao sam čovjeka, udaljenog nekih 100-tinjak metara, na semaforu, kako se razgibava. Unutarnji glas koji je bio sve prisutniji kao da je rekao: „Prati ga.“ Došao sam na dva metra do tog čovjeka, a ruke su mi se samo sklopile po prvi puta bez moje kontrole i iz mojih su usta izašle riječi: „Bože, pokaži mi put.“ Pratio sam čovjeka ili Boga u obliku čovjeka na razmaku od dva metra. Prešli smo put od tog raskrižja kroz park do hotela Marriott. Do ulaska u hotel stalno sam ponavljao: „Bože, pokaži mi put“, nakon čega mi se „On“ okrenuo, klimnuo glavom kao da kaže: „Sjedni i odmori.“ Ušao je u lift, a ja sam ostao sjediti u predvorju hotela Marriott. Sjeo sam u dubok naslonjač i osjećao sam se potpuno iscrpljen, pomalo zbunjen, imao sam mnogo potpitanja, ali ih nisam imao kome postaviti. Sjedio sam tako nekih 10-tak minuta, a glavom mi je prolazilo sve i svašta. No, znao sam da nemam razloga za paniku. Kod prvog potpitanja: „O, Bože, što sad?“, javila mi se moja „šefica“ s porukom je li mi bolje. Ja sam joj automatski odgovorio da će ozdraviti duša moja, na što me ona pitala gdje sam, a ja sam odgovorio da sam u Hotelu Marriott. Pitala me mogu li pričati, na što sam ja odgovorio da mogu samo u ime Božje. Rekla je da dolazi po mene, a ja sam odgovorio da hvala u ime Božje.

Izašao sam ispred hotela i sjeo za stol u kutu, gledao sam u nebo i pitao se zašto baš ja te što

mi je činiti. U tom trenu, iznenada je ispred mene prošla osoba koju sam nekoliko trenutaka ranije pratio kroz park, samo je ovaj put bio u drugačijem odijelu. Uz blagi obostrani osmijeh, prošao je kraj mene i ponovno ušao u hotel. Moja šefica je stigla i počela bombardirati pitanjima, a ja sam bio toliko umoran i neraspoložen i znao sam da ako joj počnem pričati priču, to će predugo trajati, pa sam joj obećao da ćemo se ujutro sresti prije doručka i otići na šetnju s njenim psima.

Došao sam u sobu, moj djelatnik se probudio i pokušao me pitati što se dogodilo. Znam samo da sam mu odgovorio da se dogodilo nešto lijepo i da za tu priču trebamo imati vremena. Ušao sam u kupaonicu, pao na koljena i ponovo počeo plakati. No ovaj put ne znam jesu li to bile suze radosnice ili žalosne suze. Nakon molitve i tuširanja obuzeo me pravi umor. Čini mi se da sam odmah zaspao.

Spavao sam i u snu sam te noći 3./4. 7., najprije osjetio kako mi tijelom prolaze žmarci od maloga prsta pa do glave s osjećajem da ne ležim na krevetu, nego da sam se od njega odvojio. U takvom stanju koje bi mogao nazvati „ni na nebu ni na zemlji“ bio sam nekih 30-tak sekundi. U tom trenutku javio mi se nježan muški glas koji mi je laganim šapatom rekao: „O, sine moj, tvoju dušu truju“ i nabrojao mi 3 osobe iz mojeg okruženja. Uz duboki uzdah na kraju, moje tijelo se probudilo, a probudio me pjev kosa, isti onakav kakav sam slušao dan ranije ispred crkve. Probudio sam se, duboko disao, a tijelom mi je vladao potpuni mir. Stavio sam ruku na srce da osjetim radi li ono uopće. Ustao sam iz kreveta, otišao u kupaonicu i dugo sam gledao u ogledalo. Znao sam da je Bog sa mnom i molio sam ga za još malo sna. Otišao sam leći i odmah zaspao.

Ujutro sam se ponovno probudio bez sata, a probudio me pjev kosa. Brzo sam se spremio i vani čekao „šeficu“ i njena dva crna psa. To jutro nije bilo uobičajeno. Inače mi je trebalo sat vremena plus kavica da dođem sebi, a to jutro samo da nisam poletio. Bio sam pun energije, želje za šutnjom, za razgovorom, jednostavno desio se Bog. Već nakon par minuta razgovora sa „šeficom“, ona je samo konstatirala: „Tebi se zaista nešto lijepo desilo.“ Vozili smo se u autu prema šetnici i točno na našoj ruti u pravcu istoka izašlo je Sunce, na što sam ja izgovorio: „O Bože, konačno Sunce!“ „Šefica“ se samo nasmijala i klimala glavom.

Nije bilo previše vremena za analize što se stvarno događa, ali nakon svakog mog potpitanja javljao mi se osjećaj: „Nisi sam, ja sam tvoj Bog. Ja sam s tobom i sve će biti u redu.“ Nakon doručka, više nisam pričao s „mojom Talijankom“. Više su nam govorile oči i tajnoviti smiješak koji je u sebi krio blaženstvo nečega lijepog. „On ti je ušao u život, čuvaj to blago.“ Svi smo se našli ispred hotela i krenuli na posao. Imao sam osjećaj da je moj posao što se tiče poslovnog dijela tu završio. Cijelim putem do posla analizirao sam događaj koji mi se dogodio te noći, pitao sam se: „Zašto baš ja?“, „Što da radim s informacijom da mi 3 osobe iz mog života crpe energiju?“, „Kako da se obranim?“, „Koga da pitam“. Nisam, zapravo, mogao ni naslutiti da događajima još ni izdaleka nije došao kraj.

Došli smo u radionicu i počeli raditi. Potajice sam pratio dvije od tri osobe koje su tada radile sa mnom. Bio sam pomalo zbunjen, ali uvjeren kako će odgovor doći kada za to bude vrijeme. Moje dvije suradnice koje su se potpisale kao „Anđeli“, često su pogledavale prema meni dok mi najednom jedna od njih nije prišla i rekla: „Danas ćeš si uzeti slobodan dan, je li tako?“ Prije nego mi je to rekla, nešto me počelo vući u pravcu farme konja koja se nalazila ispred naše radionice na otprilike 300 metara, a iza nje na nekih 2 km bila je i crkva. Morao sam ostaviti posao i uz odobravanje dviju žena, a na čuđenje ostalih, odšetati.

U pravcu farme prešao sam preko polja pšenice, livadu i došao do potoka. Tu sam zastao, umivao soje lice, krijepio svoje umorno tijelo i vidao rane. Nakon što sam 20-tak minuta bio kraj potoka, krenuo sam dalje i došao do konja. Lagano sam dodirnuo jednog od njih, a onda se skupilo njih 5-6 i tamo su stajali na metar od mene. Njihove oči, dahtanje, držanje tijela izazvali su u meni osjećaj pripadnosti, zajedništva. Bila su to u punom smislu riječi „Božja stvorenja“. Moj unutarnji glas rekao mi je da se raskomotim, sjednem, a na kraju sam legao na travu raširenih ruku i gledao prema nebu.

U tom trenutku želio sam samo mir što sam i dobio. Nakon 15 minuta digao sam se iz ležećeg položaja, sjeo i iz ne znam kojeg razloga iz novčanika izvadio sliku Isusa koju već dugo nosim. Ta slika već je prilično izgužvana, a na njoj piše: „Isuse, ja se uzdam u tebe.“ Tek tada pročitao sam na poledini da je to prva slika Milosrdnog Isusa naslikana po želji samog Spasitelja. Naslikao ju je E. Kazimirovski prema detaljnim uputama sv. Faustine. Slika se nalazi u crkvi Svetog Duha u Wilmi (Litva). Tu sam postao svjestan da je dragi Bog već dugo sa mnom jer su

uz tu sliku bile još dvije slike Majke Božje i još jedna Isusova. Želim reći, da iako nisam uvijek živio po Božjoj volji, On je uvijek bio u mom srcu, želio sam da postoji i On je odlučio potvrditi svoju prisutnost.

Nakon molitve koju sam opet izmolio svojim riječima, a bila je puna zahvale dragom Bogu i Majci Božjoj, čuo sam zvona u crkvi. U tom trenutku shvatio sam da je to dokaz njegove prisutnosti, jer nije bilo moguće da je baš u tom trenutku prestala moja molitva i počela zvonjava. Opet sam legao u travu raširenih ruku i gledao u nebo. Ležao sam opet kojih 15-ak minuta kad mi je na mobitel stigla poruka od „šefice“: „Tvoji ljudi te trebaju.“ Pogledao sam poruku, pospremio slike u novčanik i digao se. Ponovno su se začula zvona s obližnje crkve i tad sam se vratio u radionicu.

Sve sam pozdravio i započeo s poslom, a istovremeno sam i prišao dvojcu na koji me upozorio Spasitelj. Oni su postali veoma nervozni, počeli su besmisleno pričati, ponavljati iste rečenice u više navrata, počeli su priču pa naglo stali, kao da su ostali bez započete misli. Ukratko, moje prisutstvo, odnosno Gospodinovo prisutstvo u meni, u njima je izazvalo strašnu nervozu. Bilo mi je to teško gledati, a kamoli povjerovati u takvo što, a opet bilo je previše uvjerljivo da bi bilo slučajno. Odvojio sam se od njih i tada mi je jedna od žena rekla: „Prelako si ih pustio.“, na što sam ja odgovorio: „Bit će još vremena.“

Ponovno sam započeo s poslom i opet mi se dogodilo da moj jezik nije bio moj, počeo je monolog u kojem je Svevišnji govorio: „Ljudi, mali ljudi koji teško rade za svoju obitelj i djecu moraju adekvatno biti nagrađeni za svoj trud kako ne bi morali raditi više poslova odjednom da prehrane svoju obitelj i plate režije, nego da im ostane dovoljno vremena da se mogu okupiti oko zajedničkog stola, da imaju vremena za razgovor i da im preostane dovoljno vremena za rješavanje svakodnevnih problema i u konačnici da mogu redovitije posjećivati Božji dom i u njemu pronaći svu potrebnu snagu za pravedniji i bolji život.“ Jednom dijelu suradnika bio je pomalo čudan moj monolog, dok je drugi dio sa veseljem prihvatio Božju riječ.

Nakon 20 minuta „šefica“ je otišla po gablec, a ja sam vođen Božjom rukom izvadio zadnjih 100 Eura i rekao joj da kupi sve što je potrebno jer da ovi ljudi zaslužuju više pažnje nego im njihovi šefovi pružaju. Ona je govorila kako to nije potrebno i na moje inzistiranje ipak je uzela novac. U tom trenutku od raznih priručnih stvari spremio sam stol i tražio uokolo stolice, preuzeo sam ulogu domaćina.

Već prije toga govorio sam „šefici“ i dvjema gospođama kako hitno moram razgovarati sa svećenikom i pitao ih je li to moguće organizirati. Nakon pola sata došla su kola Hitne pomoći i u razgovoru s njima rečeno je kako je došlo do nesporazuma i da će pokušati doći do svećenika. U međuvremenu je stigla „šefica“ s jelom. Tog trenutka postao sam jako žedan, a moje ruke kao da su gorjele.

Postavio sam stol, zahvalio na jelu koje nam je Bog dao i na ljudima oko sebe, a iz mene je ponovno progovorio dragi Bog riječima: „Crkve ne bi smjele biti zatvorene i imati radno vrijeme jer ljudska duša to ne poznaje. Ona mora biti saslušana i ako treba ispovijedana bez obzira na to koliko je sati. Jedino takva iskrena duša i čovjek otvorena srca može u svojoj obitelji svjedočiti riječ Božju i biti na primjer i usluzi svim potrebitima. Jedino se takva duša može boriti sa svim nedaćama modernog doba u kojem mali čovjek, pa ako je još k tome i vjernik, biva ismijavan i tlačen od nevjernika zbog toga što ga Božja riječ uči da ne čini ono što ne bi volio da se njemu čini. Često izranjavan pogrdnim riječima i postupcima, mali čovjek, pada u iskušenja, a mnogi i odustaju od vjere. Obitelj je ono za što se vrijedi boriti i smisao života koji leži u njoj mora ponovno (makar po Božjoj riječi nikada ni nije bilo drugačije) biti na prvom mjestu. Sebičnost koja vlada mora biti pobijeđena srcem i čistom dušom. To je jedini put. A ambicije i želje trebaju biti stavljene u Božje ruke jer će nam On pokazati što je najbolje za nas. Svoje roditelje i starije članove obitelji ne smijemo tek tako odstranjivati iz obitelji i slati ih u neki „drugi dom“. Trebamo imati više vjere jedan u drugoga i češće pogledati „gore“ jer netko to od gore vidi sve.“

Opet se jedan dio našao u panici zbog toga što se to sa mnom događalo, ali tu nije bio kraj. Obratio se i dvojcu koji mi je zadavao probleme. Riječi su bile više privatne naravi, a oni su nakon 5 minuta bili u plaču i mom zagrljaju. Nakon toga postao sam siguran kako pod hitno moram razgovarati sa svećenikom. Ponovno sam zamolio žene da to pokušaju i organizirati, što su one nakon pola sata i učinile. U tom iščekivanju, ponovno sam jako žedao, a dlanovi su mi bili vrući. Znao sam da moram u crkvu, nestrpljivost i želja da dođem do doma Božjeg bila je veoma jaka.

Došao je svećenik. Čovjek, možda mojih godina. Već na početku mogao sam naslutiti da djeluje zabrinuto. Zamolio sam ga da me odvede do crkve gdje sam se želio pomoliti, a nakon toga želio sam s njim porazgovarati o događajima koje sam doživio proteklih dana.

Bilo je to u srijedu, 4.7., negdje poslije 14 sati. Svećenik je otključao crkvu, ušao sam i nakon kratkog osvrtnja ugledao sam jedno veliko raspelo na zidu. Pao sam na koljena. Na početku nisam gotovo ništa molio, samo sam duboko disao i osjećao sam kako se nakon svakog udisaja moj organizam sve više i više smirivao. Pojavio mi se unutarjni glas koji je govorio: „Smiri se, došao si na mjesto koje ti donosi mir, a to je ono što si tražio svo ovo vrijeme. Smiri se!“ Pomislio sam: „Ali, Bože, zašto baš ja? Ja gotovo da se ne znam ispovijediti i ne znam drugo osim par klasičnih molitvi, gotovo ništa...“ „Ti si se molio iz srca, tvoje srce je često patilo zbog drugih. Tu si jer imaš veliko srce, a ja sam ti ostalo oprostio. Tvoje srce je pobijedilo.“, rekao je. „Sad tek shvaćam, Gospodine, zašto je na svim kipovima i slikama istaknuto tvoje srce. Hvala Ti, hvala Ti, hvala Ti što si mi se ukazao sada kada sam gotovo i pomislio da ne postojiš. Oprosti mi, oprosti mi. Samo bih želio znati kada sam ušao u tvoje srce? Možda kada sam uredio raspelo na uglu moje kuće ili kada sam na Staru godinu sam išao na križni put na Mariji Bistrici? Ili kada sam počeo gubiti vjeru u život i ronio sam suze tamo gdje me nitko ne vidi? Molim Te, reci mi. Ah, ustvari, nije mi to ni važno, bitno je da smo Ti i ja ponovno zajedno. Hvala Ti Bože, hvala Ti Bože...“, odgovorio sam.

Nisam molio, samo sam se cijelo vrijeme zahvaljivao Bogu. To je trajalo nekih 20-tak minuta, a ja sam sa strane u staklenom predvorju gledao kako svećenik nervozno šeće i pogledava u

mene pa u sat. Tada je On u meni progovorio: „Vidi ga kako je nervozan. Nije naučio srcem razmišljati. Izgleda da si iskoristio svoje vrijeme ovdje jer ovdje postoje pravila. Pravila za vrijeme kada se možeš moliti, vrijeme kada ti slobodno postane teško, vrijeme kada se možeš moliti, ali ne iz srca nego tradicije radi.“ U tom trenutku uz glasno zatvaranje vrata, ušao je svećenik. Ja sam klečao, ali pognutom glavom do poda. Svećenik je došao do mene i rekao mi da me moli da ustanem i da smatra da sam imao dovoljno vremena ovdje. Na to mu je On u mom tijelu odgovorio: „Ovo je moja kuća i mogu u njoj ostati koliko želim.“ „Ali to sa sigurnošću ne možete“ – odgovara svećenik. Taj put je Svevišnji još energičnije i glasnije rekao: „Ovo je moja kuća!“ „Vi pod hitno morate van“ – govori svećenik. Još mi se i danas sledi krv u žilama kad se sjetim glasa koji je iz mene izviknuo: „Van iz moje kuće! Ovo je moja kuća i mogu ovdje ostati koliko želim. Van iz moje kuće!“ (vikao sam to, On je vikao u mojem tijelu na njemačkom "RAUS AUS MEIN HAUS!")

Kada su treći put te riječi izašle u vici iz mojih usta, OSJETIO SAM, BIO SAM SIGURAN DA TO NISAM JA, DA JA TO NE VIEČEM!

Svećenik je probljedio i napustio crkvu bez riječi, a ja sam uz nekoliko dubokih udisaja ponovno osjetio kako mir ulazi u moje tijelo. Spustio sam se na koljena duboko do poda, a nakon nekog vremena legao sam na pod, na trbuh, glavom okrenut prema raspelu i raširenih ruku. Uz duboke udisaje pronašao sam tako željeni mir.

Nekih 5 minuta nije se događalo baš ništa. Znao sam da nisam sam i da se nemam čega bojati. Onda je opet počeo monolog: „Vidi kako se ponaša jedan svećenik kad mu u njegov dom dolazi čisto srce. Što sad smišlja, sakrio se iza riječi Božje. Tamo je na internetu, stalno je na porno stranicama i svašta drugo... Kad mu On konačno pristupi, ne zna Ga prepoznati, a cijeli život uči o tome i sada se skriva iza ovih zidina i Svetog pisma. A nije čak ni dostojan. Takvih ima koliko hoćeš. Kako da se ponašaju vjernici kad su im duhovni vođe takvi. Žalosno, žalosno...“ „Hoće li to uskoro biti gotovo „šefe“, progovorio sam. Ali, ni ne znam ustvari jesu li to bile moje riječi. Mislim da su bile Njegove i da je to rekao samo da me malo razonodi. Još sam dodao: „Smrznuo sam se tu na podu, pa nije valjda da nemaš podno grijanje, valjda si svjestan da je to danas moderno. Nakon toga, lijepo bi te molil za jednu malu kućicu kraj jezera i dva konja. Za ostalo ću se sam pobrinuti. Može šefe, ipak si ti šef svemira, nije valjda da se to nemre srediti. Hajde idemo gdje ti je taj tvoj stručnjak, da vidimo a bude kaj z njega.“

Nakon toga sam čuo kako su se otvorila vrata i čuo sam šumove više ljudi. Do mene je došao neki čovjek i naredio mi: „Polako ustanite s rukama u zraku“, na što sam ja odgovorio: „Ustat ću kad za to dođe vrijeme.“ Taj nepoznati glas koš je par puta ponovio isto, a ja sam se na to oglušio i nastavio ležati. Čuo sam da svećenik i dotični nešto tiho govore. Nakon toga progovorio je ženski glas, glas isti kao i u moje „šefice“ koji je nježno progovorio: „Molimo Vas, ustanite.“ Na te riječi ja sam se digao i imao što vidjeti: ispred mene je stajao policajac s pendrekom u jednoj ruci, a drugom je držao pištolj. Iza njega dva metra stajao je svećenik. Ja sam se okrenuo prema glasu na koji sam ustao i vidio mlađu žensku osobu, također u uniformi i u istom položaju kao i njen kolega. Sa razočarenjem sam shvatio da to nije glas moje „šefice“. Tako su na udaljenosti od metra i pol stajali jedan ispred mene, a drugi iza. Policajac me pitao što radim ovdje u crkvi. Pitao sam ga: „Molim? Pa zar je to zabranjeno?“ Nakon toga me pitao zašto sam istjerao svećenika iz crkve, a ja sam mu odgovorio da ga nisam istjerao nego je on pobjegao jer mu očito tu nije mjesto. Zatim me pitao: „A tko ste vi da određujete gdje je kome mjesto?“ Odgovorio sam: „Ja sam Bog i ovo je moj dom.“ Svećenik i policajac izmijenili su poglede i svaki me sa svoje strane pokušao uhvatiti za ruke. Ja sam se energično obranio, rastrgali su mi i majicu, a rukama sam se prislonio točno ispod križa i rekao: „Molim Vas, ostavite me na miru. Ja se samo želim moliti za sve Vas.“

Na to su oni iz futrole izvadili paprene sprejeve i istovremeno ispraznili cijele bočice po mom licu. Više nisam mogao uopće gledati, no oni su za svaki slučaj obje bočice ispraznili do kraja. Tako, prislonjen na zid, mahao sam glavom i pokušavao sam si nekako pomoći. Oči su me toliko pekle da sam pomislio da više nikada neću moći vidjeti. „O, Bože, zašto sad to?“, pomislio sam. Nakon toga sam rekao: „Pomozi mi, molim te. Ublaži mi bol.“ Nešto kao da mi je govorilo da moram još malo izdržati. Sekunde su mi se pretvarale u minute, a minute u sate. Oči su me strašno pekle i uz zid sam se poskliznuo na pod i mahao glavom. No, bol je bila sve jača. Uspio sam čuti da su pozvali Hitnu pomoć. Cijelo vrijeme sam si ponavljao: „Zašto? Zašto ste mi, ljudi, to učinili? Ja sam se samo htio moliti. Zašto? Zašto?“, odjekivalo je crkvom.

Tada mi se nježnim glasom obratila policajka i rekla mi da se strpim još malo, da će mi uskoro pomoći. Rekao sam joj da sjedne kraj mene i uhvati me za ruku te da znam da je ona vjernica. Nisam je mogao vidjeti, ali sam u njenu glas osjećao da joj nije svejedno. „Molim Vas, još samo malo, oni će uskoro stići i oprati Vam oči.“ – govorila je. „Ali ja bih želio da ti sjedneš kraj mene, ti povremeno ideš u crkvu i vjernica si. Molim te, sjedni tu, molim te...“ – molio sam ju. Njezin glas u razgovoru s kolegom odavao je njenu napetost i žaljenje, ali nije ništa učinila, samo me tješila.

Nakon 15 minuta stigla je Hitna pomoć. Uхватili su me, stavili mi lisice i tako „slijepog“ odveli me u kola Hitne pomoći. Bol je i dalje bila veoma jaka, oči su mi gorjele. Stavili su me na krevet i svezali mi i noge i gornji dio tijela. Govorio sam im kako za to nema potrebe, ali su se oni uporno pozivali na zakon. Policajka mi je rekla da okrenem glavu prema bolničaru da mi opere oči, a Gospodin u meni je Progovorio: „Ne želim da mi oni operu oči. Ti si ta koja će to učiniti za mene, molim te ti mi isperi oči.“ Ona je rekla da to ne može učiniti, da su tu bolničari koji to bolje znaju i molila me da okrenem glavu bolničaru. Unatoč velikoj boli koja mi se kad su me zavezali učinila još jača, nisam želio otvoriti oči kad su mi ih bolničari htjeli isprati. Cijelo vrijeme su me

ispitali zašto to činim, nije li mi dosta boli. Govorio sam im da neka boli, da će to učiniti policajka jer je jedina ona tamo vjernica i da će to ona učiniti za mene. Nisam odustajao ni kada su me čvrsto uhvatili. Moje su oči ostajale čvrsto zatvorene. Najradije od svega bi ih bio otvorio, no dragi Bog nije želio tako. Bol je ostajala neizdrživa, kao i moje inzistiranje. Nakon 10-tak minuta konačno je odlučila da mi opere oči. Okrenuo sam oči prema njoj, a ona mi ih je zalila vodom, na što sam joj rekao: „Hvala ti, hvala ti, sad mi je lakše. Sada sam siguran da u ovom vozilu ima netko tko vjeruje. Molim te, ako ima još vode, operi mi opet oči, još me peku. Hvala ti...“ Ona je to spremno učinila, a ja sam je nakon pola sata konačno uspio opet vidjeti. Osoblje u vozilu u početku je bilo vrlo neprijateljski nastrojeno, omalovažavali su me, čak se izrugivali u stilu: „Ako si Bog, zašto onda ne napraviš neko čudo, zašto si sam ne pomogneš?“ Ja sam im odgovorio da ja nisam Bog, nego da je dragi Bog ušao u moje srce te da želi vidjeti njih kako će se prema njemu odnositi. Još sam im dodao da neka sad vide što su Mu učinili, svezali ga u lisičine jer se boje čistog srca. Na to me bolničar zamolio da puhnem kako bi me testirali na količinu alkohola u krvi. Naravno, bila je čista 0, na što ga je jedan bolničar upitao je li siguran i rekao nek pušem još jedanput. Nakon što se uvjerio da je stvarno 0, testirali su me na drogu koji je također bio negativan.

Gledali su me u čudu i u tom trenutku prestali su se šaliti na moj račun. Atmosfera je bila nekako uznemirujuća za osoblje. No, za mene ne. Iako su me oči još uvijek pekle, a lisice na rukama izazivale bol, zamolio sam ih da ih skinu što su i učinili. Tu su se već nazirale masnice koje sam imao po rukama. Okrenuo sam se policajki i pogledao ju ravno u oči. Ona me pogledala, no vrlo brzo počela je nervozno izbjegavati moj pogled.

Počela je tišina u kojoj, tako mi se barem činilo, nikome nije bilo ugodno. „Vidiš, je li ti to bilo tako teško učiniti za mene? Ja bih za tebe učinio sve, a tako sam te dugo molio da mi pomogneš.“ – rekao sam policajki. Ona je samo stajala, podbočila ruke na bokove i nervozno izbjegavala moj pogled. „A ja znam da ti često nedjeljom odlaziš na misu i ponekad se moliš, znam da vjeruješ, ali i ti si kao i većina zarobljena zakonima, pravilima i čistim glupostima.“

Premalo slušate svoje srce, teško ga otvarate, a to vam je u životu jedino za što se vrijedi boriti. Za čisto srce. A ti imaš dobro srce, čim voliš životinje, a svaki dan šećeš svoja dva crna psa. Znači, imaš dobro srce, samo mu moraš malo vjerovati, a kad ćeš vjerovati njemu onda ćeš i meni.“

Na te moje riječi, njezine oči su se širom otvorile kao da se pita otkud ja to znam. Ne znam ni ja, te su riječi jednostavno izašle iz mene. Ja to nisam znao, ali On jest. To je bio i završni monolog jer smo nakon toga stali. Otvorili su vrata, bolničari su me uhvatili svaki s jedne strane i odveli me u jednu od zgrada u nekom mjestu koje je ličilo na park. Iznutra su došla još dvojica koja su otvorila vrata i odvela me u predvorje. Tu smo stali, bolničar i policajac su nešto razgovarali, a iz TV-sobe izašlo je dosta znatiželjnika. Bilo je to negdje oko 16 sati. Onako potrgane majice koja je visjela na meni, imao sam lančić koji sam dobio od sina za njegovu sv. Potvrdu, a koji je prkosno visio oko mog vrata. Opet sam imao lisičine na rukama, a bolničari me nisu puštali. Jedan od djelatnika u klinici, počeo je rastjerivati znatiželjнике u svoje sobe na što sam ja rekao: „Pustite ljude! Neka vide kako je prošao čovjek koji je u crkvi tražio samo malo mira. Pustite neka se slobodno približe, nemaju se čega bojati.“

Dva policajca, tri bolničara i još dva djelatnika klinike oko mene, bili su vidno uzrujani. Ispostavilo se da su me doveli u Ustanovu za alkoholičare i ovisnike. Da bi me ušutkali, uveli su me u jednu prostoriju kamo su začas došli doktori s pomoćnicima kako bi mi utvrdili „dijagnozu“. Nisam mogao doći do riječi od svećenika koji se odnekud pojavio i muškog policajca koji su prepričavali svoje verzije događaja i nakon što su još jednom utvrdili da sam negativan na drogu i alkohol, počeli su i sa mnom razgovarati: „Što se to ustvari dogodilo s vama gosp. Bencek? Možete li nam ukratko opisati, ako se sjećate?“, upitao me krupni liječnik istočnjačkog podrijetla. „Meni se dogodio Bog. Ali, što to vama vrijedi govoriti, kad ste vi već donijeli zaključak i već znate što mi se dogodilo pa Vaše pitanje smatram suvišnim.“ – odgovorio sam.

Opet su se javili policajac i svećenik. Svi su stajali oko mene, a ja sam, sjedeći na stolcu, pomislio: „Kako bi bilo lijepo odspavati. Bože, molim te, čemu to? Ja sam umoran, molim te daj mi mira, zaslužio sam.“ Više nisam slušao što oko mene govore, koliko se malo sjećam govorilo se o nekoj psihozi, traumi i sličnim glupostima. Bio sam svjestan da je daljni razgovor suvišan. „Gospodo, vi možete pričati što vas je volja, ovo što se meni dogodilo, ovdje mogu razumjeti samo dvije osobe.“ (Policajka, a druga je bila doktorova asistentica porijeklom iz BIH – u njenim očima vidjela se vjera.) „A one i onako moraju slušati vas jer vi kao znate što se meni dogodilo. Znati što mi se dogodilo može samo onaj koji vjeruje. Vi to zasigurno niste jer to ne piše u vašim knjigama.“ Nakon toga svi su se usuglasili da trenutačno nema smisla dalje razgovarati i da će me staviti u prijemnu prostoriju. Došli smo tamo i rekli su mi da bi me trebali vezati na što sam im ja rekao da ako u meni vide opasnost, onda nek učine što je najbolje za njih. Doktorova asistentica rekla je da je ta prostorija ionako zaključana i da nema potrebe za vezivanjem. Nakon toga konačno su mi skinuli lisice.

Doktor je inzistirao na lijekovima koje sam ja uporno odbijao smatrajući da mi nisu potrebni. Postigli smo neki dogovor da uzmem taj dan nešto za spavanje, a da ćemo sutra odlučiti o daljnoj terapiji. Asistentica mi je poželjela da se odmorim i dobro naspavam, a ja sam joj, pročitavši njezino prezime, odgovorio na hrvatskom: „Bog s Vama.“ Ona mi je na to lagano klimnula glavom. Konačno su svi izašli, zaključali su me u tu sobu i kroz stalo povremeno provirivali. Skinuo sam se i krenuo pod tuš. Tad sam vidio kako su mi ruke pune masnica. Čini mi se da sam zaspao, a da još nisam ni legao na krevet. Bila je to prva noć nakon 4 dana bez noćnog buđenja.

Ujutro su mi došle mlađe sestre i asistentice i ljubazno mi objasnile gdje sam, kada je doručak, kada je razgovor s liječnicima i sl. Po pogledima pacijenata na doručku, vidio sam da je priča od jučer poprilično aktualna. Kad vam se sve to dogodi i nakon toga, počinjete biti svjesni situacije. Otvoreno sam prilazio ljudima, prepričavao neke činjenice, od nekih sam bio bombardiran raznim pitanjima, a neki su me i zaobilazili u širokom luku.

Priznajem, bio sam malo zbunjen. Nisam znao što Bog sada očekuje od mene, hoću li mu biti dovoljno dobar, radim li sve kako treba... Molitva mi se opet razvila u neku vrstu razgovora: jednostavno mi je došlo rješenje da ću sve na vrijeme saznati. Doktori su me pozvali u svoje prostorije. Kroz razgovor, shvatili su, da su moje tvrdnje o tome kako mi se desio Bog za mene nepobitne, a za njih je to bilo nemoguće. Kod tog razgovora opet sam osjetio vruće dlanove, a to je samo bila potvrda da nisam sam. Skoro 20 minuta potrošio sam na molbu kako nema potrebe uznemiravati moju obitelj. Objašnjavao sam im da meni nikada nije bilo bolje i da ne uznemiravaju ljude kojima je stalo do mene. Preklinjao sam ih, stavljao ruke skupa i molio ih da ne čine bol mojim bližnjima. Uvjeravao sam ih kako ću sve učiniti i da za stvari koje su se meni dogodile treba jedino vremena. I dalje sam ostao sa stavom da mi lijekovi ne trebaju. Nažalost, nisu mi uslišali molbe.

Već isti dan alarmirani su svi: od mojih šefova, do moje obitelji u Hrvatskoj. Tada je nastao kaos: telefoniranje, razgovori, objašnjenja... Ja sam kao „bolesna osoba“ svima pokušavao olakšati i objasniti im kako je zaista sve u redu i kako nemaju razloga za brigu pa sam svima i odgovarao: „Ljudi, ja nikad nisam bio bolje.“

Tog prvog dana u bolnici sreo sam jednu tajanstvenu osobu koja se zvala Aneta. Isijavala je dobrotom i plijenila svojom pojavom. Rekla mi je da sve zna i neka ne brinem, da će stvari uskoro sjesti na svoje mjesto. Rekla mi je i kako je ljubav univerzalna religija i kako spoj ljubavi i obitelji sve pobjeđuje, a životna tajna leži baš u tome.

Istog dana došla mi je u posjet prava šefica sa svojom kćeri. Nikada nismo tako otvoreno razgovarali. Više od 3 sata pričali smo o svemu što mi se događalo i svemu što mislim o poslu koji je uzeo naš šef, njen sin. Kod njih sam primijetio neku vrstu olakšanja jer su pretpostavljale da sam u puno lošijem stanju. To su zapravo svi mislili jer su sljedeći dan doktori napravili telefonsku konferenciju između doktora i medicinskog osoblja, a s druge strane moje žene, djece i kumova.

Sve sam pokušao umiriti u čemu sam djelomično i uspio, ali kaos je bio prevelik da bi moja majka, sestra i baka ostale smirene. Moja žena i kćer su vjerovatno i najviše bile uznemirene. Na kraju tog polusatnog razgovora doktori su konačno barem djelomično odustali od svojih slinih dijagnoza i uvjetovali moj otpust u ponedjeljak time da dođe moja žena s kćeri, da popijem tabletu i da se po dolasku javim sličnoj ustanovi u Hrvatskoj na daljnje promatranje. Kod doktora

sam primijetio da će im moj odlazak biti poprilično olakšanje jer sam u međuvremenu i na sastancima te nakon što sam se i sam uvjerio, javno prozvao da se koristi previše tableta, a ljudima se ne pristupa kao pojedincima nego po nekom receptu. U četvrtak popodne nakon vijećanja liječnika, dobio sam informaciju kako ću „morati ostati dobrovoljno do ponedjeljka“ kada dolaze moja žena i obitelj po mene. Drugog rješenja nije bilo i na molbe moje šefice i njene kćeri, morao sam na to pristati.

Ta 4 dana u Poliklinici za ovisnike, Bog je za mene imao mnogo zadataka. Prilazili su mi ljudi, prepričavao sam im svoje događaje, prilazio sam teško bolesnima u krevetu i razgovarao... Osoblju je bilo čudno kako je moguće da čovjek koji je na svim testovima bio negativan, bude zadržan bez terapije. U klinici je bilo svega 3-4 vjernika od kojih se jedna žena otvoreno zanimala za mene, donosila mi slike u sobu i molila zajedno sa mnom. Ona bi to inače radila u „ilegali“ iza zatvorenih vrata, na što sam ja širom otvorio vrata uz riječi: „Boga se ne treba sramiti, neka ljudi vide da molitva može biti terapija.“ Ona se tada uspaničila i otišla van iz sobe, ali se iste večeri vratila rekavši kako shvaća što sam htio reći. Bio sam preseljen u sobu s čovjekom koji mi je otvoreno rekao kako se došao liječiti 4. put i da zna da ne će uspjeti, ali je morao doći da ne bi izgubio neke pogodnosti. On je sve već znao o meni jer sam u prostoriji za pušaće bio glavna tema. Bilo je i čudnih situacija... npr. jedne noći došla je čistačica u našu sobu i upalila svjetlo usred noći. Ja sam je pitao što treba, a ona uopće nije znala zašto je ušla... Nakon par minuta sjedio sam s cijelom noćnom smjenom i razgovarao s njima o tome što mi se dogodilo. Druge noći probudio me glas iz prijemne sobe u koju su doveli 16-godišnjakinju koja je bila pod utjecajem droge. Nešto me vuklo da izađem i molim u hodniku pred njenim vratima što je ponovno kod doktora izazvalo strašan nemir. Vrlo brzo sam prihvatio rad u kuhinji i počeo sam kontaktirati sa sve većim brojem ljudi.

Za vikend je bio organiziran roštilj. Maksimalno sam se uključio, oprao sam sve stolove i stolice, radio stvari koje nisam smio po propisu, no nakon kratkog razgovora s dežurnim, sve se riješilo. Počeli smo igrati stolni tenis, badminton, stolni nogomet koji nitko već dugo nije ni dirnuo... Uvijek me nešto vuklo na rad, a priključivao mi se i sve veći broj ljudi. S obzirom na to da nam je ostalo svega za roštilj, druženje smo ponovno imali i u nedjelju. U nedjelju ujutro molio sam dežurnog da me pusti u crkvu na misu, no on me odbio, a „dežurni svećenik“ bolnice bio je na godišnjem odmoru i na to mi je jedna vjernica ponudila da gledamo Svetu misu u TV-sali. Ljudi su nas čudno gledali.

U nedjelju ujutro stigle su moja supruga i kćer i u pratnji mojih radnih kolega koji su se došli pozdraviti sa mnom. Možete si zamisliti kako mi je bilo kad sam ih ugledao. Pokušao sam im u kratkim crtama objasniti što mi se desilo, ali vidio sam na njima da su im doktori sve već „dobro“ objasnili. Bio sam saslušan, ali vjere u to sa strane moje supruge nije bilo. Tog trenutka, naravno, bio sam pomalo razočaran. Mislio sam kako će mi netko vjerovati, ako mi ne vjeruje ona. „Pa zar bih ja vama sve to priredio da mi se nešto takvo nije dogodilo? Ljudi, On postoji, Svevišnji postoji, vjerujte mi, molim vas.“ – rekao sam. Vidio sam u njenim očima da je sretna što me zatekla u takvom stanju u kakvom me je zatekla, no da je za sve drugo preumorna. Nije ni čudno. Ona nije imala nikakvih kontakata s vjerom i živjela je u obitelji gdje se do toga nije previše držalo, ali bila je vjerna i predana osoba na koju sam se puno puta oslonio u životu. U stvari, bila je veliki dio mog života i ne sumnjam da će jednog dana povjerovati u priču mog života. Kod kćeri kojom sam vezan nekom posebnom vezom, osjetio sam da u dubini svoje duše misli kako bi to sve moglo biti istina. Uvjeren sam kako joj samo treba vremena i da ćemo jednog dana stajati u crkvi zajedno i moliti se. Sa sinom, koji se trenutačno nalazi u „osjetljivoj“ dobi od 15 godina i drugih prioriteta, morat ću strpljivo čekati priliku.

Nakon što su oni otišli na počinak, opet smo imali roštilj i u jednom trenutku to mi se činila kao oproštajna.

U ponedjeljak ujutro, nastala je cijela zbrka oko mog otpusnog pisma. Sa svojom obitelji strpljivo sam čekao do 13h. Prilazili su nam ljudi, osoblje, sestre i raspitivali se zašto tako dugo čekamo. Nastala je prilično neobična situacija. Doktori su nam napokon, vidno uznemireni dali otpusno pismo i od silnog „stresa“, zaboravili su mi dati tabletu kojom je bio uvjetovan moj odlazak kući, ali su svoju dijagnozu potkrijepili „činjenicama“ na 3 stranice. Svakom čovjeku koji je to kasnije vidio, odmah je na um pala nepobitna činjenica: tko ima sve te dijagnoze, trebao bi u najmanju ruku biti dovezen kući u kavezu. A ja nisam dobivao nikakvu terapiju i u klinici sam bio praktički dobrovoljno. Po njemačkom zakonu trebao sam ići pred suca za prekršaje, no rekli su mi da moram biti zahvalan doktorima i svećeniku koji su zajednički djelovali kako ne bih bio kazneno kažnjavao. Tko se boji istine nije teško zaključiti i i za nju će sigurno doći vrijeme, a s obzirom na to da je „istina - rijeka duboka“, molim za sve one koji ju izbjegavaju.

Put prema kući bio je sve samo ne običan. Moja žena, iako već prilično svjesna situacije, i da ja uopće nisam tako loše kako su joj to gospoda doktori objasnili, zamolila me da si odmorim na zadnjem sjedalu i, za svaki slučaj, aktivirala dječji osigurač na vratima auta, kako "slučajno" ne bi ispao kroz vrata.

Tada sam počeo shvaćati da je iza mene jedna životna epizoda u kojoj mi se "glavni lik" nakratko ukazao a da nastavak t. scenarij koji sam dobio nosi još puno zanimljivih nastavaka.

Kako je samo moja žena odvezla dionicu po djelomično lošem vremenu... I sama se čudila se čudila otkud je snaga.

Izgleda da sam ja jedini u tom trenutku imao odgovore na mnoga pitanja koja su slijedećih dana "visjela u zraku".

Po dolasku kući, na zamolbu moje žene, koja je već napravila termin u Varaždinu na psihijatriji, i zbog njezine osobne patnje i situacije kroz koju je prošla, osjećao sam obvezu da joj nešto vratim i da ne izazivam u njoj još veću nervozu i da u tom trenutku jedino što sam joj mogao dati bila je poslušnost. Kako bih u obitelj vratio tako potreban mir.

Otišli smo zajedno kod psihijatra. Po pregledu dokumentacije, sa mladim doktorom pretresli smo cijelu priču i kako nam je na kraju rekao bolničar, da ne pamti da je netko s doktorom razgovarao 3 sata, i da smo za sada oborili rekord a završna doktorova dijagnoza je bila da se radi o "veoma zanimljivom čovjeku".

Razgovoru su prisustvovali i asistenti i shvativši da nema potrebe za zadržavanjem, doktor me zamolio da, s obzirom na sve što sam proživio, pokušam odmoriti tijelo jer "je čudo kako ste to izdržali". Predložio mi je da uzmem lijek na večer tek za nešto mirniji san.

U početku je moja supruga kontrolira moje uzimanje tableta i ja sam tabletu uzimao samo radi nje. Kada se ona okrenula uzeo sam tabletu iz ustiju. Nakon nekog vremena i ona je sama uvidjela da ja u stvari uopće nemam potrebu za time.

To sam isto rekao doktoru na prvoj kontroli, zahvalio mu se na svemu, rekavši mu na kraju kako ja u stvari odsad imam pažnju od 0-24 sata, i da DRAGOG ISUSA KRISTA mogu pozvati u bilo koje doba i on će mi uvijek biti na raspolaganju.

Uz obećanje da ću mu svjedočanstvo dostaviti u pisanom obliku, čvrst stisak ruke i pogled iz kojeg se vidi povjerenje, rastali smo se uz informaciju kako njegova žena očekuje prvo dijete.

Moji najbliži oko mene, da li iz bojazni da će me povrijediti, nisu me previše ispitivali, a ja sam u početku silno želio dočarati što je BOG sve za mene učinio. No, onda sam shvatio da puno njih nije spremno prihvatiti moje svjedočanstvo.

Često mi to pada teško i savjeti kako sada, kad se sve smirilo, nek previše ne pričam o tome, kao "znaš da živimo i malom mjestu i tko zna što će si ljudi misliti i govoriti o tebi"...

U počecima je to kod mene izazivalo ljutnju, pomalo i srdžbu, ali nakon SVAKODNEVNOG ZAHVALJIVANJA DRAGOME BOGU, SADA MOLIM ZA NJIH.

STIGAO MI JE I ODGOVOR NA PITANJE: " ZAŠTO MI JE TRABALO TAKO DUGO DA TE IZ SRCA POTRAŽIM?"

„Tu gdje si bio, morao si biti da vidiš kako

prolaze, u čestim slučajevima, dobri ljudi.

Ali, ljudi koji nikada nisu pokucali na moja

vrata, koji žive po pravilima koja im drugi

pišu. Nikada nisu bili spremni do kraja

otvoriti svoje srce. Ali ja ne gubim nadu da

će to jednog dana učiniti, da će pokucati na

moja vrata kao što si i ti učinio, a ja ću im

sve oprostiti je svi ste vi djeca Božja i sve

bih vas htio vidjeti sretne u svojim

obiteljima. Jer jedino se takav čovjek može

oduprijeti svim silama zla koje stalno

vrebaju. Da, zato si trebao biti baš tu, a što

ćeš napraviti ostavljam tebi na volju.“

Tako i ja dragi prijatelju, tebi ostavljam na volju hoćeš li mi povjerovati ili ne, hoće li tvoje

povjerenje biti baš taj jezičak koji će prevagnuti da otvoriš svoje srce i pokušaš krenuti nekim novim putem gdje će nam se staze spojiti. Ako si umoran i isprobao si sve ovozemaljske recepte, a čini ti se da je rezultat i nije baš nešto, pitaj se imaš li što izgubiti. Ja, nakon što sam se izgubio, molio sam da postoji i vrata su mi se odškrinula i na tome Mu hvala. Pokucaj i ti sada jer „netko to od gore vidi sve“...

Bog s tobom i duhom tvojim!